

متن پرسش

سلام علیکم در مورد آیه ۲۸ سوره انعام نکته ی به ذهن حقیر رسیده است که تأیید شما را می طلبد و آن این است که غیاب موجب غفلت و حضور موجب ذکر است. ماده موجب غیاب است و شی هرچه مجرد تر باشد حاضرتر است. در قیامت تمام عوامل غیاب از بین می رود نباید این غفلت از باطن اعمال نیز از بین رفته و باطن اعمال حضور پیدا کرده و نمایان می شود از این رو معاندین از زشتی معصیت خود ابراز تنفر کرده و بازگشت برای اصلاح را طالب می شوند و اما دلیل اینکه در بازگشت دوباره مرتکب معصیت می شوند این است که در این عالم، عوامل غیاب که همان ماده است فراهم است و لذا غفلت ضروری و گناه حتمی است و حرف تا کید (ل) در «لعادوا» بر همین معنا دلالت می کند.

متن پاسخ

علیکم السلام باسمه تعالی به نظر بنده برداشت خوبی است، مضافاً این که در آن دنیا نفس اماره ای نیست که او را به گناه دعوت کند، ولی وقتی به این دنیا آمد باز همان شخصی است که با داشتن نفس اماره سالها به گناه دست زده بود. موفق باشید